

CHƯƠNG THỨ CHÍN MƯỜI TÁM

BIẾT NGƯỜI BIẾT TA

Nạ làm bằng cây là một việc khó, làm giống mặt người, lại khó hơn.

Miệng, mũi, tai, mắt giống như sống, miệng lại điểm một nụ cười, đặc biệt hơn, là mặt có những sợi lông như mặt thật!

Điều đáng sợ nơi chiếc nạ, là màu sắc.

Màu, gốc là đỏ, trong cái đỏ có tím, trong cái tím có xanh.

Giữa những màu lẫn lộn đó, có đôi mắt đục song lại có tinh quang!

Thoáng nhìn qua cũng phát sợ rồi, càng nhìn lại càng sợ hơn!

Y cầm một thanh kiếm vừa dài, vừa nhỏ bằng.

Mũi kiếm còn vấy máu hồng ?

Năm gã thích khách, nào phải hèn kém gì ? Hồ thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc Hành hiệp sức lại còn không đánh thắng chúng nổi, thế mà người này, chỉ trong thoáng mắt lại hạ sát trọn cả năm tên!

Như thế, đủ biết kiếm pháp của y quả là cao minh bậc nhất trên đời!

Thanh y Ni chớp mắt ngồi lửa giận, bà cùng quái nhân lập tức khép hai đầu giây, vọt ngược chiều, tạo thành vòng tròn quanh người đó.

Vòng tròn khép lại rất nhanh.

Người áo đen tựa hồ không phát giác ra có người tấn công một cách kỳ lạ như vậy.

Y tiếp tục nhìn năm xác chết, mắt không buồn nhìn đường giây.

Vòng tròn của đường giây khép đến ngực y rồi.

Bây giờ, nếu quái nhân và Thanh y Ni nhút một bước, đường giây xiết lại độ tấc, là y bị tiện đứt làm đôi liền.

Và cái gì phải đến đã đến.

Quái nhân và Thanh y Ni nhút bước.

Đúng ra chỉ có một mình quái nhân nhút bước thôi, còn Thanh y Ni bất quá xoay mình cho thuận chiều như tiến tới.

Nhưng quái nhân vừa dậm, thanh kiếm trong tay người áo đen chớp lên, y vẫn đứng trong vòng giây sắt.

Thanh kiếm chớp, thay vì rít gió kêu vù, lại kety nên một tiếng soạt.

Thì ra kiếm mỏng, dài, nhỏ bằng, lại đâm thẳng, không chặt vào đường giây, chỉ đâm vào bức màn mà quái nhân dùng bao phủ bên ngoài che kín thân thể...

Một tiếng rú tiếp theo, người trong màn ngã xuống, chiếc màn dùn đóng, đầy bên ngoài lù lù.

Máu vướng màn không bắn ra được, thấm nhanh, màn ướt như nhúng nước.

Bất cứ ai cũng chặt kiếm xuống đường giây, song người áo đen không làm thế, có lẽ y biết đường giây rất rắn chắc, không một thanh đao kiếm nào chặt đứt.

Cho nên, y đâm người, người chết là vòng giây không xiết lại được.

Muốn làm động tác đó cho có hiệu quả, điều tối trọng là thủ pháp phải nhanh, phải chuẩn.

Mới xem, ai cũng tưởng người áo đen liều song y không liều, y ung dung quá, bình tĩnh quá, chứng tỏ y tự tin vô cùng.

Mới xem, tưởng chừng như chẳng phải kiếm đâm mà chình người trong màn tự hiến lao tới.

Sở dĩ người xem có cảm tưởng như đó, là vì người áo đen tính toán rất đúng.

Quái nhân vọt tới, hoặc chậm, hoặc nhanh thì thanh kiếm trượt đích ngay.

Kiếm đưa ra, hoặc chậm, hoặc nhanh, mũi kiếm trượt đích ngay.

Nếu kiếm trượt đích, người áo đen phải bị đường giây xiết đứt làm hai lập tức.

Thời gian tính toán chỉ là một giây thôi, đủ chi người áo đen chuyển nguy thành an, khỏi bại, thủ thắng.

Tuy nhiên, cũng phải nhìn nhận là tâm lý của y cũng một phần nào kết quả đó.

Bởi, quái nhân và Thanh y Ni cầm chắc cái thắng trong tay, cái thắng đến với họ nhanh hơn một thoáng mắt, tự nhiên họ lơ là cảnh giác.

Trong trường hợp đó, bất cứ ai cũng đắc ý, và dù muốn dù không cũng kém phòng bị.

Nhờ thế, người áo đen thành công là cái chắc.

Quái nhân bị bức màn che khuất, lại mù, làm sao thấy được gì mà tránh ?

Còn Thanh y Ni cũng chuyển ý xoay người cho thuận thế, nên không thấy kịp đối phương nhứt kiếm.

Làm sao lão ni tiếp cứu kịp thời ?

Đến lúc quái nhân ngã xuống, Thanh y Ni mới phát giác ra, song đã muộn rồi, chẳng còn cứu vãn gì được.

Bà biến đổi thần sắc trông đáng sợ.

Như cuồng loạn, bà nhào tới chiếc màn đã rũ xuống thành đồng che phủ xác quái nhân.

Bà như quên mất thanh trường kiếm kia, cách bà không hơn thước, có thể đâm vào người bà bất cứ lúc nào.

Nếu bà có đề phòng, không chắc gì bà tránh kịp, hà huống lúc này bà chẳng nhìn gì ngoài bức bàn đã rũ xuống đất ?

Người áo đen nhìn bà, ánh mắt của y lộ vẻ khinh miệt rõ rệt.

Y lạnh lùng thốt :

-Các người nặng tình với nhau như vậy, tốt hơn nên tìm nơi u tịch thoả thích yêu nhau, học võ làm chi mà vướng phải ân oán giang hồ mà tình không trọn vẹn hưởng thọ ? Yêu nhau như vậy, một chết rồi, một chắc khó sống cô đơn! Ta cũng làm phúc đưa đường các người chung hội nhua nơi âm giới!

Đã điếc, Thanh y Ni có nghe gì. Dù tai còn nguyên vẹn bà cũng không nghe.

Tâm thần đâu còn để mà nghe ?

Bàn tay người áo đen máy động.

Bỗng có tiếng hét to :

-Dừng tay!

Người áo đen dừng tay ngay.

Y không quay đầu lại, điềm nhiên hỏi :

-Lưu hương Soái phải không ?

Tiểu Phi không vọt đến.

Chàng biết rõ, có vọt đến cũng chẳng làm gì kịp, vì thủ pháp của người áo đen nhanh quá. Chàng không cứu nổi Thanh y Ni mà chính chàng cũng thọ hại.

Cho nên, chàng đứng tại chỗ hét lên mấy câu.

Quả nhiên may thật! Người áo đen ngừng tay liền.

Khoảng cách giữa song phương hơn trượng, chàng nhìn chăm chăm thanh trường kiếm trong tay y trầm giọng đáp :

-Chính Lưu hương đây!

Người áo đen cười khan :

-Tốt! Tốt! Tại hạ biết thế nào cũng có ngày chúng ta gặp nhau.

Tiểu Phi không đáp theo cái ý đó, lại hỏi :

-Các hạ là bàn tay độc ?

Người áo đen giật mình :

-Bàn tay độc ?

Chợt tỉnh ngộ cười lớn :

-Phải! Tại hạ là "bàn tay độc" đây! Bao nhiêu quyền sanh sát trên thế gian này đều ở trong bàn tay đó!

Hồ thiết Hoa bực tức chen vào :

-Nhưng, hiện tại những quyền sanh sát đó, đã chuyển sang bàn tay bọn tại hạ!

Người áo đen cười mỉa :

-À ?

Một tiếng Ạ gọn lỏn, thừa nói lên sự khinh miệt của y với Hồ thiết Hoa!

Hồ thiết Hoa nổi giận :

-Các hạ không tin là bọn tại hạ có thể sát hại các hạ ?

Người áo đen nhìn y từ đầu xuống chân, đoạn hỏi :

-Hai vị thôi ?

Hồ thiết Hoa trầm giọng :

-Các hạ cho ít ?

Người áo đen hỏi lại :

-Một đánh một hay hai đánh một ?

Hồ thiết Hoa nhìn thoáng qua Tiểu Phi đáp :

-Đối với một người hung ác như các hạ, thì cần chi phải tôn trọng quy củ giang hồ ? Giữ đạo nghĩa với các hạ, là chuốc lấy tai hại trước khi giao thủ!

Người áo đen thở dài :

-Rất tiếc! Rất tiếc!...

Hồ thiết Hoa trừng mắt :

-Rất tiếc ? Tiếc gì ?...

Người áo đen lại thở dài :

-Nếu là lúc nào khác, hai vị phải trai giới ba hôm, bồi bổ sức lực, tịnh dưỡng tinh thần, lấy lại phong độ hùng cường, rồi lại phải chọn vũ khí thích hợp. Chuẩn bị được như vậy xong, hai vị mới có thể duy trì được với tại hạ năm trăm chiêu! Chứ bây giờ thì...

Hồ thiết Hoa hét :

-Bây giờ thì sao ?

Người áo đen tiếp :

-Bây giờ, đôi mắt hai vị mất thần, chân các vị không vững, rõ ràng là khí lực tiêu hao quá nửa phần. Lại thiếu ngủ, lại thiếu ăn! Mười thành công lực, bất quá còn lại độ bốn phần. Với tình trạng đó mà nói là giao thủ, lại hy vọng thắng cuộc! Thiết tưởng các vị đang nằm mộng!

Y lắc đầu, thở dài rồi tiếp luôn :

-Giao đấu với tình trạng đó, các vị đúng là bất trí!

Hồ thiết Hoa trừng mắt nhìn y, đột nhiên cười lớn :

-Các hạ định dọa khiếp nhau à ? Các hạ cho rằng bọn tại hạ sợ ?

Người áo đen điềm nhiên :

-Hai vị tuy không sợ, song tại hạ thất vọng!

Hồ thiết Hoa trở mặt :

-Thất vọng ?

Người áo đen ngưng ánh mắt nơi thanh trường kiếm trên tay, từ từ tiếp :

-Mười năm trước, trong chuyến viễn du đến vùng Quan ngoại, tại hạ gặp một vị kiếm khách vô danh, bên cạnh Thiên trì Trừng bạch Sơn. Tại hạ cùng y đấu kiếm suốt hai ngày đêm...

Đôi mắt của y bùng lên niềm cao hứng có lẫn lộn phần nào luyến tiếc, tâm tư vọng về dĩ vãng, một lúc lâu, y tiếp :

-Một cuộc chiến thích thú vô cùng, suốt đời tại hạ chẳng bao giờ quên! Rất tiếc, thời gian qua, qua mãi trong mười năm nay, tại hạ không gặp một kiếm thủ ào gây cho tại hạ một cái hứng nhỏ! Tại hạ nghĩ, có lẽ rồi thanh kiếm này đến phải vất bỏ đi thôi!

Hồ thiết Hoa cười lạnh :

-Như vậy, các hạ là tay kiếm vô địch trong thiên hạ rồi!

Người áo đen không buồn chú ý đến sự mỉa mai của Hồ thiết Hoa cứ tiếp :

-Đã là kiếm sĩ, nhưng không đối thủ, thì tâm tình tịch mịch làm sao! Cũng như người nhạc sĩ dạo đàn giữa sa mạc! Cái tịch mịch đó, các vị không thể tưởng tượng nó khó chịu như thế nào!

Bỗng, y nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phi tiếp luôn :

-Mãi đến lúc tại hạ nghe giang hồ đồn đại về các hạ...

Tiểu Phi mỉm cười :

-Có lẽ các hạ cho tại hạ là đối thủ ?

Người áo đen tiếp :

-Lời truyền thuyết về các hạ rất nhiều, tại hạ nghe khách giang hồ thường đề cập đến các hạ lúc tửu hậu trà dư, qua câu chuyện đàm luận về cổ kim hào kiệt. Thoạt đầu, tại hạ nghĩ, lời truyền thuyết không đáng tin lắm, bất quá, người ta thêm thắt ít sự việc cho li kỳ, rồi vô tình họ đưa các hạ vào thần thoại. Nhưng...

Y dừng lại một chút, nghiêm giọng tiếp :

-Giờ đây, gặp các hạ rồi, tại hạ nhận ra, trời sanh các hạ là để các hạ học võ!

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Các hạ quá khen!

Người áo đen cứ tiếp :

-Nhìn thoáng qua các hạ, tại hạ thấy ngay các hạ thông minh mẫn tuệ, khí định thần nhân, gồm nhiều đặc điểm tạo thành một nhân vật phi thường. Được giao đấu với các hạ, kể ra cũng là một cái thú. Song rất tiếc hiện tại...

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Hiện tại thì sao ?

Người áo đen thở dài :

-Trong tình huống này, nếu một mình các hạ thì các hạ có thể tiếp được vài trăm chiêu của tại hạ. Chứ các hạ kèm hấn theo bên cạnh, chỉ trong vòng trăm chiêu thôi, tại hạ đánh bại cả hai. Chính hấn làm liên lụy đến các hạ!

Hồ thiết Hoa đỏ mặt hét lớn :

-Một mình tại hạ, cũng thừa sức đánh bại các hạ!

Người áo đen lạnh lùng :

-Đừng nói phỉếm các hạ ơi! Luận về võ công có thể cho rằng các hạ là bậc nhất trong giang hồ, nhưng hiện tại cả hai suy giảm thể lực và tinh thần nghiêm trọng, điều đó quá rõ rệt, không còn chối cãi được. Lúc giao đấu, chẳng những không ai hỗ trợ được ai, trái lại phải lo lắng cho nhau, thành ra phân tâm, mà phân tâm là sự tối kỵ, bị phân tâm là sớm muộn gì mọi sự cũng bất lợi. Có thể mất mạng đó!

Hồ thiết Hoa cười lớn :

-Vô luận các hạ nói thế nào, hôm nay nhất định phải có cuộc chiến, và hai đánh một! Các hạ nói đến rụng lưỡi, bọn này không để cho mắc mưu đâu!

Người áo đen tặt lưỡi mãi, tỏ vẻ tiếc rẻ.

Sau cùng, y thở dài thốt :

-Ngàn vàng dễ kiếm, tướng giỏi khó tìm!

Y kêu lên :

-Lưu hương! Lưu hương! Tại hạ giết các hạ trong tình huống này, thực là oan uổng cho các hạ quá chừng ? Tiếc thay ? Tiếc thay ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Nói như thế là các hạ không thể không giết tại hạ ?

Người áo đen thở ra :

-Tiếp được một trăm năm mươi chiêu, sẽ được buông tha!

Câu nói đó, dĩ nhiên là Hồ thiết Hoa không tiêu hoá nổi rồi, y bực, song y muốn cười thật lớn, cho vỡ cả vũ trụ này, nếu không cười, y phải vỡ ngực mất!

Bình sanh, y chưa hề gặp một tay cuồng ngạo đến mức độ đó.

Cũng có người nói lên câu đó với y, song bất quá mỉa mai, thách thức chứ đối tượng quả quyết như vậy, rõ là tự tin một cách ngông cuồng, như kẻ điên tự húc đầu vào núi, núi sẽ tan ra!

Và liền sau đó, y không còn bực nữa.

Trái lại, y đâm lo, bởi ánh kiếm của người áo đen chớp lên, y nghe lạnh khắp cơ thể liền.

Và sát khí bốc bùng, và sát khí kết tinh thành muôn ngàn ánh sao, làm hoa cả mắt y.

Mồ hôi lạnh đã rịn nơi chân lông, thoáng mắt, y nghe như mình đắm nước.

Kiếm khí của Soái nhất Phàm cũng mạnh, song không gieo rợn nơi y như thế.

Bởi, kiếm khí Soái nhất Phàm, bất quá vờn nhẹ cơ thể y, chứ không châm chích như ngàn hạt cát sắc bén bắn vào người, mỗi hạt cát có thể giết người.

Sát khí của Soái nhất Phàm là tử khí!

Sát khí của người áo đen, là sanh khí, bởi khí là kiếm, kiếm là khí, kiếm gây thương tổn, khí cũng gây thương tổn cho đối phương như thường!

Khí hỗ trợ cho kiếm linh hoạt, kiếm tương tế khí sanh uy mạnh hơn!

Thoạt tiên, kiếm khí bức đôi mắt Hồ thiết Hoa, rồi bức đến tai đến mũi, dồn áp lực nơi miệng, toàn thân, làm cho y không nói được, cử động được!

Trong phút chốc, y bị kiếm khí bao trùm, thành bất động.

Người áo đen chưa xuất chiêu, chỉ cử kiếm lên thôi, Hồ thiết Hoa đã thấy mình kém thế rồi!

Giả như đối phương xuất chiêu liền, thì y làm sao phản ứng kịp ?

Kiếm vừa cử lên, người áo đen lại hạ kiếm, chỉ xuống đất.

Cầm kiếm như vậy là không tấn công, mà cũng không phòng thủ.

Từ đầu đến chân, nơi nào cũng trống trải. Một người không biết võ công, cũng đánh trúng dễ dàng. Người áo đen quả thật khinh địch!

Không! Lối thủ đó rất kỳ diệu, bởi đối phương để lộ nhiều sơ hở quá, Hồ thiết Hoa khó chọn một nơi công vào.

Không dám công, bởi Hồ thiết Hoa chưa biết kiếm của đối phương sẽ biến hoá như thế nào ?

Bỗng, Tiểu Phi thở dài, buông nhẹ :

-Rất tiếc! Rất tiếc!

Người áo đen lạnh lùng nhìn chàng không nói gì.

Tiểu Phi lại cười tiếp :

-Các hạ làm cho tại hạ thất vọng vô cùng!

Người áo đen không còn giữ được bình tĩnh nữa :

-Thất vọng ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Tại hạ định ninh rằng kiếm pháp của các hạ phải cao minh huyền diệu lắm!

Bây giờ, trông vào tư thế của các hạ, tại hạ phải thất vọng! Tư thế chi mà lộ quá nhiều sơ hở ? Trước một tư thế đó, bất cứ ai cũng thấy rõ là mình nắm chắc cái cơ tất thắng! Thắng một đối phương còn kém quá, thật không vinh chút nào!

Người áo đen hừ một tiếng :

-Thắng, bao giờ cũng có lợi hơn bại, cần gì phải có vinh ? Các hạ cho rằng tại hạ lộ nhiều sơ hở để công kích, thì cứ vào! Cứ xuất thủ!

Tiểu Phi lắc đầu luôn :

-Tại hạ bất nhẫn lắm đó, các hạ ơi! Chắc chắn là không thể xuất thủ rồi!

Người áo đen cười lạnh :

-Có lẽ các hạ thấy cái tư thế của tại hạ có quá nhiều sơ hở, nên hoang mang, chẳng biết phải xuất thủ như thế nào ?

Rồi y tiếp luôn :

-Nếu một đấu một, các hạ có thể bằng vào thuật khinh công, thực nghiệm một chiêu, để biết được cái lối sử dụng kiếm của tại hạ. Song, hai đấu một, các hạ không thể không cố kỵ cho đồng bạn, các hạ thoát được rồi, mà đồng bạn chậm chân hơn thì khổ! Phải biết, các hạ không đắc thủm thanh trường kiếm này sẽ thọc vào yết hầu của y, đó là cái chắc!

Đương nhiên Tiểu Phi biết rõ cái đạo lý đó.

Chẳng qua, chàng thấy thần sắc của Hồ thiết Hoa thất thường quá, nên bắt buộc phải nói thế, để trấn định y mà thôi.

Phàm con người gặp cảnh khẩn trương, lắm lúc nhờ kéo dài câu chuyện mà tâm hồn lắng dịu lại, khi bình tĩnh như thường thì tinh thần chiến đấu vững, có như vậy mới mong nắm cái cơ tất thắng.

Người áo đen chớp ánh mắt sáng lạnh, điểm nhẹ một nụ cười tiếp nối :

-Cái tâm ý của các hạ, tại hạ đã hiểu rồi! Chẳng qua các hạ lo ngại cho đồng bạn thôi! Nếu là lúc bình thường, y không đến nỗi tán loạn tâm tư như vậy! Trong phút giây này, y không giữ được bình tĩnh, là vì ảnh hưởng của cái tao ngộ vừa qua, do đó, kiếm khí của tại hạ dễ len lỏi vào cơ thể y, thành thử vốn đã bất định sẵn, y lại bị dao động mạnh hơn, cho nên y đứng đó, mà có khác nào y đã chết rồi ?

Hồ thiết Hoa trợn trừng đôi mắt, một đôi mắt thất thần, đồng thời y cảm thấy lạnh người hơn, bởi mồ hôi đổ ra từng giọt lớn, từ đâu rơi xuống áo, đầm đìa, đầm đìa.

Thanh đao trong tay y nặng quá, nặng như vật ngàn cân.

Dù y có vận dụng toàn lực, lực bất tòng tâm, không làm sao y cất mũi đao lên cao nổi.

Tại sao thế ?

Y từng giao đấu trăm trận, y từng tại thành tích qua nhiều cơn ác chiến, sao bây giờ y nhu nhược như thế ?

Tiểu Phi không đến nỗi khiếp đảm như y, song chàng có cảm tưởng là mình đối diện với một ác quỷ, một hung thần chứ chẳng phải là người.

Thanh trường kiếm của người áo đen toả ra một thứ sát khí mà bình sanh chàng chưa từng gặp!

Một thứ sát khí ma quái!

Sát khí, kiếm, người như hỗn hợp lại thành một khối, cái khối đó càng phút càng lớn ra, càng tăng gia áp lực.

Cái khối đó, có thể xuyên thủng núi mà đi ra, không cần vòng quanh.

Cái khối đó, lại kiên cố quá, đừng mong dùng một phương pháp gì phá vỡ ?

Tiểu Phi thầm kêu khổ.

Chàng biết mình đã gặp một tay kiếm ma, và chính mình tìm, chứ chẳng phải đối phương tìm ?

Tìm một tay kiếm ma để đấu kiếm, là tìm một cái chết!

Bất trí! Bởi quá khinh thường, bởi không ước lượng được kiếm thuật siêu việt mà con người tập luyện suốt đời cũng không đạt đến giới hạn đó!

Bất hạnh! Bởi chàng tự tìm cái bại, bởi chàng quá tự tin mà thành lao đầu vào tử địa!

Trước kia, qua nhiều lần nguy, chàng cho là đời chàng toàn hạnh ngộ.

Nguy đến với chàng, chàng giải từ được.

Bây giờ chàng đi tìm nguy, tìm để mình thấy roc là mình vô lực giải trừ!

Phúc hạnh già từ chàng rồi!

Thực ra, nếu là lúc thường, chàng không đến nỗi thầm kêu khổ.

Con người trải qua đói khát, lao nhọc quá độ cơ thể chịu ảnh hưởng nặng của thiếu thốn, tự nhiên nghị lực phải kém giảm, dễ bị uy hiếp.

Hiện tại, chàng còn điểm chân khí nào, sau cơn ác đấu với Thủy mẫu âm Cơ ?

Đã vậy, chàng còn gặp một kinh địch, cỡ Âm cơ trở lên! Làm sao chàng không bị vàng sắt khí đó uy hiếp ?

Đôi mắt trắng đục của người áo đen, đột bắn ra hai đạo thanh quang, chiếu sáng rực.

Hai đạo tinh quang xanh rờn đó, như hai ngọn lửa, Tiểu Phi có là bằng sắt, sắt cũng phải bị nung mềm, thành chất lỏng.

Chàng hy vọng Thanh y Ni vùng dậy, để cùng chàng, một trước, một sau hiệp công.

Có như thế, may ra còn xoay chiều cục diện được.

Nhưng, Thanh y Ni lúc đó, rũ người bên đông màn phủ ngoài quái nhân. Bà còn sống đó, song bà chỉ là một cái xác bất động!

Huống chi chàng không làm sao cho bà chú ý, bởi bà vừa câm, vừa điếc, đôi mắt tuy còn, song đôi mắt bắn theo một công người bên kia thế giới.

Bỗng, mũi trường kiếm cất lên, rồi vẽ thành một vòng tròn trong không gian.

Đồng thời người áo đen lạnh lùng thốt :

-Tại hạ không ngờ cái chân giá trị của các vị quá thấp, dưới xa cái mức tại hạ tưởng tượng! Xem ra, với cía nhứt tay, tại hạ có thể đồn các vị vào tử địa!

Tiểu Phi ngưng ánh mắt trên thanh kiếm nơi tay y, chuẩn bị phi thân tung bỗng mình lên.

Người áo đen khoa tiếp một vòng kiếm, tạo một bức màn kiếm ảnh, ngăn chặn lối phi thân của chàng.

Kiếm rít gió, vù vù, lạnh rợn.

Dù Tiểu Phi có phương pháp phá thế kiếm đó song chàng không còn chân lực thực hiện phương pháp!

Vừa lúc đó, có ai đó quát to :

-Dừng lại!

Tiếp theo tiếng quát, tiếng gió kiếm đang vang vù vù, bỗng ngưng bật.

Trường kiếm của người áo đen dừng, mũi kiếm chỉ thẳng vào khoảng giữa đôi mày Tiểu Phi.

Người áo đen lạnh lùng thốt :

-Tại sao tại hạ dừng tay ? Bất quá tại hạ muốn biết người nào đó dám quát tháo như vậy, là ai, chứ chẳng phải tại hạ ngán sợ. Các hạ nên hiểu, nhát kiếm này còn nguyên tư thế, và nó có thể sát hạ các hạ trong bất cứ phút giây nào!

Tiểu Phi tợ hồ không nghe nói gì.

Chàng nhìn sững người mới đến, người đó đứng sau lưng y, cách không xa lắm. Người đó cất tiếng :

-Người không thể nào trông thấy ta được đâu! Bởi nếu người nhút nhát, ta sẽ lấy mạng sống của người ngay.

Giọng nói trong trẻo, nghe rất êm tai, song hàm chứa một sát cơ khiến đối phương thấy êm tai cũng phải rợn người.

Không ai tin rằng người có giọng nói đó có thể giết người được, bởi giọng nói rất dịu, rất nhẹ.

Tuy nhiên, cái ý chí cương quyết được biểu hiện quá rõ qua âm thanh, chính cái thần nhiên của âm thanh chứng minh điều đó.

Dĩ nhiên một nữ nhân vừa phát thoại.

Người áo đen trừng mắt nhìn Tiểu Phi, Tiểu Phi lại lộ vẻ vừa kinh ngạc, vừa hoan hỉ.

Chàng cười hì hì, thốt :

-Các hạ nên tin cô nương đó nói thật! Tại hạ bảo chứng là nàng không hề nói đùa đâu!

Người áo đen cười lạnh :

-Giả như tại hạ không tin ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Nếu các hạ thấy nàng cầm vật gì nơi tay, hẳn phải tin ngay!

Ánh mắt đang sáng ngời, vụt biến thành trắng đục, người áo đen gần từng tiếng :

-Vô luận là nàng cầm vật gì nơi tay, tại hạ vẫn có thể sát hại các hạ bất cứ phút giây nào.

Tiểu Phi khích :

-Nhưng tại sao các hạ không nhìn thử xem, xem cho biết là vật gì trong tay nàng?

Hiện tại, chân khí của người áo đen dồn tụ nơi thanh kiếm, nếu y quay đầu về phía hậu, chân khí phân tán ngay, và chiêu kiếm cầm như vô hiệu.

Tiểu Phi sẽ nhân cơ hội đó, tấn công liền.

Ngờ đâu, người áo đen biết rõ mưu định của chàng, lạnh lùng thốt :

-Các hạ mong tại hạ quay đầu, là nuôi mộng đó! Chẳng phải là một giấc mộng mà là một sự thực!

Tiểu Phi mỉa mai :

-Các hạ nghe nàng dọa như vậy, nên không dám quay đầu phải không ?

Người áo đen bữu môi :

-Hiện tại kiếm khí bao bọc quanh các hạ, chẳng khác nào mạng lưới phủ trùm con cá, hay một cái chum nhốt con rùa. Nếu tại hạ không quay đầu, thì vĩnh viễn các hạ không còn sanh lộ! Dù cho nàng thủ sẵn hai mươi bảy mũi Bạo vũ Lê hoa Đinh, dù tất cả mũi đinh bắn vào mình tại hạ, nhất kiếm này vẫn sát hại được các hạ như thường.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Thì ra, các hạ đã đoán được là nàng cầm vật gì nơi tay rồi!

Người áo đen lại hừ một tiếng :

-Nếu không nắm Bạo vũ Lê hoa Đinh trong tay, khi nào nàng dám to tiếng hăm dọa tại hạ ?

Tiểu Phi vụt cười lớn :

-Lầm! Các hạ lầm to! Nàng chẳng cầm vật gì nơi tay cả ? Bất quá, nàng chẳng cầm vật gì nơi tay cả, nếu các hạ mắc mưu nàng thì thật là oan uổng!

Người áo đen giật mình :

-Có vật hay không vật nơi tay nàng, tại hạ không cần quay lại xem, cũng biết được!

Tiểu Phi ạ lên một tiếng :

-Các hạ có một con mắt phía sau lưng ?

Người áo đen cao giọng :

-Tại hạ cứ đâm mũi kiếm tới, là biết ngay nàng tay không hay cầm vật gì!

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Giả như nàng có cầm Bạo vũ Lê hoa Đinh thật, các hạ dù đâm kiếm tới cũng bằng thừa. Bởi đồng thời các hạ xuất thủ, Lê hoa Đinh cũng bay ra cắm phập vào người các hạ. Các hạ có thoát chết đâu ?

Người áo đen lạnh lùng :

-Cùng chết với Lưu hương là một vinh hạnh đó, chẳng khác nào bỏ vốn đi buôn, gặp mối, được lời to!

Tiểu Phi mỉm cười :

-Tuy nhiên, các hạ nên biết, kiếm nhanh cũng không nhanh bằng Lê hoa Đinh! Kiếm chưa chạm mình tại hạ, là Lê hoa Đinh đã chạm lưng các hạ rồi! Trước khi được lời, các hạ đã mất vốn! Nếu các hạ cầm chắc phát tài thì cứ xuất thủ!

Người áo đen lại giật mình :

-Nếu tại hạ không xuất thủ ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Thì nàng cũng không bắn Bạo vũ Lê hoa Đinh ra! Giả như các hạ muốn chạy đi, thì cứ tùy tiện, không ai ngăn trở các hạ đâu!

Người áo đen chớp mắt :

-Làm sao biết được nàng...

Tiểu Phi chận lời :

-Các hạ cứ chạy đi! Tại hạ bảo chứng là nàng không xuất thủ!

Người áo đen hừ lạnh :

-Bảo chứng ? Bảo chứng như thế nào ? Làm sao tin được các hạ ?

Tiểu Phi thở dài :

-Các hạ không tin, thì cứ xuất thủ ! Các hạ không xuất thủ, thì phải tin! Chỉ có hai cách đó thôi, ngoài ra chẳng còn làm sao hơn!

Người áo đen vụt cười lớn :

-Nếu không tin Lưu hương Soái, thì trên thế gian này, tại hạ còn tin ay được ?

Y gật đầu tiếp :

-Tạm biệt hôm nay! Sẽ gặp lại nhau sau này!

Tiểu Phi thản nhiên :

-Lần sau các hạ nên gắn một con mắt ở sau lưng nhé!

Người áo đen cao giọng :

-Tại hạ hy vọng các hạ bảo trọng thân thể, nuôi dưỡng tinh thần, giữ sao cho trong vòng ba tháng tới đây, đừng đau ốm, đừng chết thôi! Chứ nếu các hạ có bề gì, thì tại hạ thất vọng lắm!

Y bước đi thật.

Y đi song chẳng hề quay đầu nhìn về phía sau, trong thoáng mắt mất dạng.

Nữ nhân đứng phía sau người áo đen, chính là Tô dung Dung!

Gương mặt xanh rờn, mồ hôi lạnh ướt đầm mình nàng. Đúng là nàng tay không!

Chẳng có Bạo vũ Lê hoa Đình, chẳng có vật gì khác.

Tiểu Phi bước tới, dìu nàng, sợ nàng ngã xuống bất ngờ. Chàng dịu giọng thốt :

-Dung muội đến đúng lúc đó! Đúng quá!

Tô dung Dung còn rung người, môi rung rung, nàng không nói được tiếng nào!

Tiểu Phi tiếp :

-Chẳng có gì đáng sợ, Dung muội! Dù có đáng sợ, cái gì đó cũng qua rồi!

Phải cố gắng lắm nàng mới cười được, nụ cười có vẻ miễn cưỡng quá!

-Tôi chẳng sợ gì khác hơn là sợ hấn quay đầu lại.

Tiểu Phi thốt :

-Chỉ cần Dung muội đến là được rồi, có Bạo vũ Lê hoa Đình hay không cũng chẳng quan hệ gì!

Tiểu Phi giải thích :

-Hắn không nói khoát đâu! Dù Dung muội có cầm Bạo vũ Lê hoa Đình nơi tay, hấn vẫn hạ sát được ngu huynh như thường, nếu muốn! Kiếm khí của hấn bao trùm ngu huynh, kín đáo như một vỏ kiên cố như tường sắt. Có điều, ngu huynh biết

chắc là hấn chẳng dám xuất thủ! Mà cũng chẳng dám quay đầu. Bởi nếu hấn muốn sống, hấn không thể làm một cuộc thực nghiệm với giá sanh mạng!

Tô dung Dung hỏi :

-Tại sao hấn không dám quay đầu lại ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Bởi hấn sợ nhất là mắc lừa ? Quay đầu lại là hấn phát hiện ra hấn mắc lừa ? Mấu người đó, không khi nào tiêu hoá nổi một trường hợp bị lừa! Biết là mắc lừa, hấn có thể điên được. Cho nên hấn không quay đầu, để khỏi thấy một sự thật!

Tô dung Dung cau mày :

-Quay đầu lại rồi, hạ sát Lưu huynh, không được sao ? Thiết tưởng có muện màng gì đâu ?

Tiểu Phi lắc đầu :

-Quay nhìn lại, là hấn vô phương động thủ!

Tô dung Dung trố mắt :

-Tại sao ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Có hai lý do. Nếu Dung muội có Bạo vũ Lê hoa Đình nơi tay, thừa dịp đó, Dung muội bắn ra, hấn chết. Hấn quay đầu, chắc chắn Dung muội phải xuất thủ. Còn như, Dung muội không có Lê hoa Đình, trong khi hấn quay đầu, cái tâm thần của hấn phân tán, kiếm khí cũng phân tán theo, ngu huynh được giải thoát khỏi vòng áp lực của kiếm khí ngu huynh tấn công liền. Làm sao hấn thoát chết ? Làm sao hấn dám quay đầu ?

-----oOo-----